

sig, ugenert gav sig til at gabe bag sin omsorgsfuldt plejede Haand, stod Munden ikke stille paa Nanny. Hun pludrede løs og optog Per, saa denne ikke mærkede Ægtemandens fornærmende Utvungenhed.

De havde efter Middagen sat sig til at drikke Kaffe udenfor en Kafe ved *Piazza Colonna*, og her som overalt tiltrak hun sig almindelig Opmærksomhed ved sin Skønhed, sit Væsen og sin Dragt. Hun var helt hvidklædt, lige fra Kniplingshatten ned til de besløjfede Sko. Og de luftige Klæder bruste som en Svaneham om hendes unge Legeme.

Per kunde ikke komme sig af Overraskelse over, hvor glimrende hun saae ud. Han havde halvvejs glemt, hvor smuk hun var. Mens han sad der lige overfor hende, paa den anden Side af det runde Kafebord, og hvilede sine Arme paa Haandtaget af sin Stok, stjal hans Blik sig ofte i Samtalens Løb nedover hendes blottede Hals og overfyldige Barm. Og han kom da til at tænke paa, hvad han ligeledes næsten havde glemt under sin lange Udenlandsfærd, hvor nær det i sin Tid havde været ved, at det var bleven ham, der blev Gemalen og havde faaet Hvileplads derinde ved de hvide Fløjlsputer, som skimtedes under Kniplingsstoffet. Folk havde jo virkelig engang betragtet dem som Forlovede. Og selv havde de vel heller ikke været saa meget langt fra at anse Sagen for afgjort.